

Από τη συνοικία του Γκιλό, πάνω σε ένα λόφο, από τις πρώτες συνοικίες που έκτισαν οι Ισραηλινοί στην ανατολική Ιερουσαλήμ μετά τον πόλεμο των έξι ημερών του 1967, εύκολα διακρίνει κάποιος την επιβλητική εκκλησία του Αγίου Νικολάου, λίγα μόλις μέτρα μακριά από τους προσφυγικούς καταυλισμούς Μπεϊτ Τζάλα και Ελ Αϊντα, που έχουν δόμηση πόλης. Εκεί, μαζί με άλλους 25 δημοσιογράφους από την Ευρώπη, τη Νότια και Βόρεια Αμερική, συναντούμε τον απόστρατο συνταγματάρχη του **Ισραηλινού στρατού, Ντάνυ Τίρτσα, που ήταν ο Διοικητής της μονάδας που έκτισε το «Φράκτη» που χωρίζει το Ισραήλ από τα εδάφη της Παλαιστινιακής Αρχής.**

Ο δρόμος για τον «Φράκτη»

Ο συνταγματάρχης Τίρτσα, υπηρέτησε για τριάντα χρόνια στο στρατό και μετείχε στις διαπραγματεύσεις με τους Παλαιστίνιους για την μετατροπή των προσφυγικών στρατοπέδων σε κατοικίες. Στη συνέχεια, και μετά τις συμφωνίες του Οσλο, μετείχε στις τεχνικές διαπραγματεύσεις στη σύνοδο κορυφής του Καμπ Ντέϊβιντ το καλοκαίρι του 2000 που συγκάλεσε ο τότε πρόεδρος Μπιλ Κλίντον για την υπογραφή της οριστικής συμφωνίας μεταξύ του Ισραηλινού πρωθυπουργού Εουντ Μπαράκ και του Παλαιστίνιου ηγέτη Γιασέρ Αραφάτ.

«Εκεί συνάντησα για πρώτη φορά τον Γιασέρ Αραφάτ, ο οποίος όπως συνήθιζε να κάνει, ήρθε να με φιλήσει. “No kissing, but working together”, του είπα, και ξεκινήσαμε να χαράσσουμε χάρτες. Από τότε οι Παλαιστίνιοι μου κόλλησαν το παρατσούκλι «Αμπου Χαρίτα», δηλαδή ο «πατέρας των χαρτών», λέει ο συνταγματάρχης Τίρτσα και μας περιγράφει πως η διαπραγμάτευση τινάχθηκε στον αέρα: «Είχαμε καταλήξει στους χάρτες. Ο Μπαράκ είχε παραχωρήσει στον Αραφάτ το 94% των εδαφών της Δυτικής όχθης του Ιορδάνη, ολόκληρη τη Λωρίδα της Γάζας και την κυριαρχία στα Ιερά Τεμένηη στην Ιερουσαλήμ. Δηλαδή σχεδόν το σύνολο των εδαφών που είχε καταλάβει το Ισραήλ στον πόλεμο του 1967, την κυριαρχία των οποίων είχε προηγουμένως η Ιορδανία και η Αίγυπτος. Ο Κλίντον ζήτησε από τον Αραφάτ να υπογράψει. Ο Αραφάτ αποχωρεί για διαβουλεύσεις και μετά από τρεις ώρες επανέρχεται και δηλώνει ότι δεν μπορεί να υπογράψει χωρίς την

έγκριση των άλλων αραβικών κρατών. Ο Κλίντον τον κατακεραυνώνει και η μεγάλη ευκαιρία για την επίτευξη της ειρήνης χάθηκε.

Τον Σεπτέμβρη του 2000, άλλαξαν τα πάντα, ξεκινάει η intifada». Εκεί στο Γκιλό, μας έδειξε ο Ντάνυ Τίρτσα, πως οι Παλαιστίνιοι πυροβολούσαν τη νύκτα εναντίον των κατοίκων της συνοικίας στα ίδια τα διαμερίσματα τους και τα μέτρα προστασίας που πήραν οι Ισραηλινοί τοποθετώντας ειδικά άθραυστα τζάμια στα παράθυρα τους. «Τότε ακριβώς ξεκίνησαν οι συζητήσεις για τον διαχωρισμό. Η κυβέρνηση Μπαράκ πίστευε ότι μόνο με στρατιωτικά μέσα μπορούσε να καταπολεμηθεί η τρομοκρατία, ενώ παράλληλα πίστευε ότι υπήρχε ακόμα ελπίδα οι Παλαιστίνιοι να συμφωνήσουν. Οι επιθέσεις αυτοκτονίας όμως προκαλούσαν αμέτρητα θύματα στον λαό μας και το αίσθημα ανασφάλειας ήταν διάχυτο. Φεύγαμε εμείς για τη δουλειά μας, έφευγαν τα παιδιά για το σχολείο και δεν ξέραμε αν το βράδυ θα συναντηθούμε όλοι μαζί στο σπίτι. Το 2005, έγινε μια έκρηξη στην Ιερουσαλήμ με θύματα 13 παιδιά. Ο τότε πρωθυπουργός Αριέλ Σαρόν έσπευσε αμέσως στον τόπο της έκρηξης. Η εικόνα των νεκρών παιδιών, των διαμελισμένων κορμιών, τον συγκλόνισε. Την ίδια ακριβώς ημέρα δίνει εντολή στον αρχηγό των Ισραηλινών Αμυντικών Δυνάμεων, να κτισθεί ένας φράκτης ασφαλείας που θα προστατεύει τους Ισραηλινούς πολίτες από κάθε τρομοκρατική ενέργεια».

Ο «Φράκτης»

Ο Ντάνυ Τίρτσα ανέλαβε τη διοίκηση της μονάδας κατασκευής του φράκτη. Περπατάμε κατά μήκος του διαχωριστικού φράκτη. Ενας τοίχος από μπετόν, πλάτους 45 εκατοστών και ύψους εννέα μέτρων στο αριστερό μου χέρι, λίγο πριν το πέραςμα προς τον τάφο της Ραχήλ. Δεν υπάρχουν ηλεκτροφόρα σύρματα, αλλά κάμερες και αισθητήρες κίνησης σε όλο τον φράκτη που έχει μήκος 726 χιλιομέτρων. Όταν κάποιος επιχειρήσει να τον διαβεί, στέλνεται αμέσως σήμα και οι δυνάμεις ασφαλείας σπεύδουν στο σημείο. Παράλληλα με τον φράκτη, και σε απόσταση 5 περίπου μέτρων από την πλευρά του Ισραήλ, εκτείνεται ένα συρμάτινο κάγκελο ύψους 3 μέτρων που αποτελεί ένα πρόσθετο εμπόδιο για όποιον καταφέρει να υπερπηδήσει τον φράκτη. Από το 2007, που ολοκληρώθηκε η κατασκευή του φράκτη, δημιουργήθηκαν 28 σημεία ελέγχου και διέλευσης των Παλαιστινίων προς το Ισραήλ, τα λεγόμενα checkpoints. 120.000 Παλαιστίνιοι περνούν κάθε μέρα από τα σημεία αυτά προς το Ισραήλ. Ο Συνταγματάρχης Τίρτσα τονίζει ότι ο φράκτης αυτός δεν είναι δεσμευτικός για τον καθορισμό των συνόρων μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων στο πλαίσιο μιας ειρηνευτικής συμφωνίας. «Ο κόσμος πρέπει να καταλάβει ότι πρόκειται για ένα φράκτη προστασίας των Ισραηλινών πολιτών. Από το 2002 έως το 2007, 1562 Ισραηλινοί πολίτες έπεσαν θύματα της τρομοκρατίας. Από το 2007 που ολοκληρώθηκε η κατασκευή του φράκτη, μέχρι σήμερα είχαμε 39 θύματα τρομοκρατικών επιθέσεων. Θέλω όμως να είμαι ο πρώτος που θα ρίξει τον πρώτο τοίχο του φράκτη όταν υπογραφεί η συμφωνία ειρήνης».

Βίκτωρ Ι. Ελιέζερ, Δημοσιογράφος, Ανταποκριτής της εφημερίδας Yedioth Achronoth στην Ελλάδα

ΠΗΓΗ: huffingtonpost.gr